

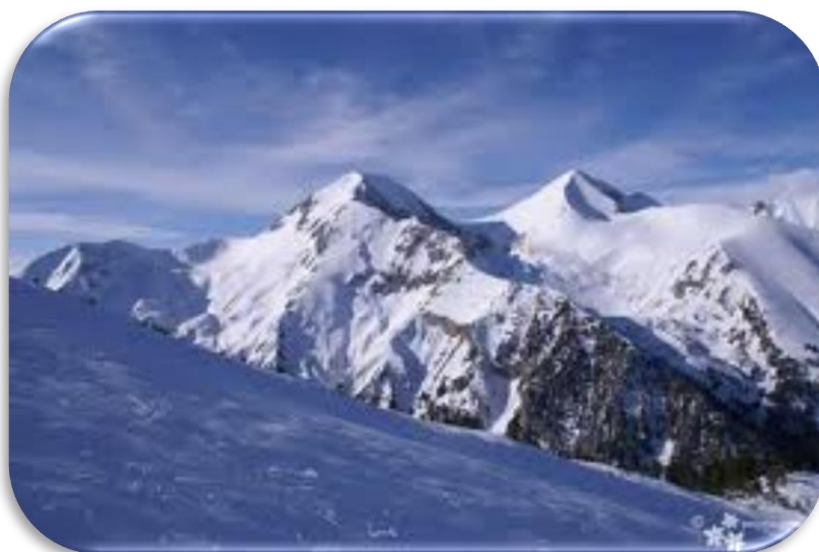

ȘCOALA GIMNAZIALĂ
„MIHAIL DRUMEȘ” - BALȘ-OLT

REVISTA ȘCOLII

LUMEA COPILĂRIEI

NR. 1. VIS DE IARNĂ

Anul 1. NR. 1/2018

ISSN:

COLECTIVUL DE REDACȚIE :

COORDONATORI :

Prof. PETCU AURELIA

Prof. înv. primar ELENA CÎRCEANU

Îndrumători ai colectivului de redacție :

Prof. înv. primar Cîrceanu Elena

Prof. Petcu Aurelia

Redactor principal :

Mantu Lucas

Redactori :

Bădica Tamara

Sandu Răzvan

Negoiasa Cristina Gabriele

Badea Giulia

Moțatu Maria Diana

Cepăreanu Bianca

Tehnoredactori: Popa Riana

Bădica Tamara

Sandu Răzvan

Negoiasa Cristina Gabriele

Badea Giulia

LEGENDA IERNII ȘI A ANOTIMPURILOR

A fost odată, ca niciodată, în vremuri de mult trecute o preafrumoasă zâna pe nume Iarna. Ea locuia în Ținutul Zăpezii împreună cu surorile ei, Primăvara, Vara și Toamna. Zâna Iarna era cea mai frumoasa dintre ele, avea parul alb ca neaua și strălucitor ca argintul în bătaia soarelui, aripile ei erau albe și delicate ca ale unei lebede.

Era frumoasa ca un înger. Purta o rochie albă și moale ca mătasea, trena îi era lungă și împodobită cu cea mai fină dantelă de gheață. Pe cap avea o diademă de cristal cu mii și mii de stelute de diamant. Cele trei surori, Primăvara, Vara și Toamna erau tare mandre de ea și aveau mereu zâmbetul pe buze. Ținutul lor era acoperit de zăpada strălucitoare și aici trăiau doar zânele și prietenii lor.

Dar în vecinătatea lor mai era un ținut, **Ținutul Întunericului**, unde domnea o zâna rea. Aici erau doar fulgere și creaturi grotești. Zâna aceasta avea părul negru, aripi de foc și îi plăcea tare mult să chinuiască oamenii. Trimitea mereu asupra lor frig, ploi, necazuri și suferințe.

Cele patru zâne, milostive din fire, erau tare triste văzând cum asuprea zâna cea rea oamenii nevinovați. Ele s-au sfătuit ce și cum să facă să o alunge pe zâna cea rea.

Iarna, mai isteată din fire le-a propus să lumineze **Ținutul Întunericului** cu raze de lumină pentru a alunga bezna care domnea aici. În momentul în care **Ținutul**

Întunericului s-a luminat, zâna cea rea a murit. Si toate cele câte erau în acel ținut s-au trezit la viață. Dintr-un tărâm al fricii acesta a devenit un tărâm al bucuriei. El s-a numit **Pământ**.

Tot zâna Iarna a fost cea care a propus să unească acum cele două regate. Si pentru ca Iarna își iubea foarte mult surorile a mai propus ca fiecare dintre ele să domnească peste noul ținut câte trei luni pe an. Astfel, oamenii se pot bucura de cele patru anotimpuri, fiecare special in felul său.

Doar la Poli, în semn de mulțumire pentru înțelepciunea Iernii, zânele au hotărât să domnească Iarna tot timpul anului. Si tot aici, in ținuturile înghețate, au stabilit să locuiască **Moș Crăciun** cu ajutoarele lui: **Crăciunița** - sotia sa, **spiridușii** si **renii zburători**.. În fiecare an, in ajunul Crăciunului, ei pornesc într-o călătorie în jurul lumii pentru a aduce cadouri, bucurie si speranță oamenilor

LEGENDA BRADULUI

Într-o seară de Crăciun, cu mulți ani în urmă a venit pe lume Mesia, despre care se spunea că este Împăratul lumii. În acele vremuri, pe acele meleaguri era împărat Irod, un om foarte rău care auzind că a sosit pe lume Mesia, Împăratul lumii, a poruncit oamenilor săi să fie uciși toți copiii de la doi ani în jos.

Auzind acestea mama lui Iisus, s-a înspăimântat și și-a luat fiul în brațe și cu ajutorul lui Dumnezeu a părăsit Bethleemul. Pe drum Fecioara Maria a auzit tropote de cai care veneau în urma ei. Atunci ea văzând un stejar l-a rugat să-și coboare crengile-n jos și s-o ferească de oamenii lui Irod. Dar stejarului i se făcuse frică și o refuză pe Fecioara Maria.

Deodată, ea fu chemată de un brăduleț mic care pe dată o înfășură cu crengile sale exact în clipa în care oamenii lui Irod treceau călare prin acel loc. După ce călăreții se îndepărtaseră Fecioara mulțumi bradului pentru fapta săvârșită și îi spuse:

„Cât vei trăi, bradule, să nu veștejești niciodată! Să fii mereu verde și iubit de toți copiii, iar stejarului îi spuse că toată viața lui să tremure fie iarna fie vara,”

Așa se explică faptul că iarna, de Crăciun bradul este prezent în casele oamenilor, fiind iubit de toți copiii și toți oamenii, el este pomul specific anotimpului iarna.

Poezii, colinde, cântece de iarnă

Ninge

1. Ninge, ninge
Fulgi de zapada,
Pe casa pe strada
Ce bine e iarna la noi.

Ref. Ninge, ninge ne-ncetat
Ca si nasul ne-a-nghetat
Insa noua nu ne pasa
Caci avem hainute groase.

2. Ninge, ninge
Noi stam in casa
De frig nu ne pasa
Ce bine e iarna la noi

Ref. Ninge, ninge ne-ncetat
Ca si nasul ne-a-nghetat
Insa noua nu ne pasa
Caci avem haînute groase.

Moş Nicolae

1 Moş Nicolae cară iar săracul
Pe la căsuțe triste și sărace
Cu un desen își peticește sacul
Și-atâtea inimi vrea să împace.

2 De-atâta vreme pe la case duce
Puțină bucurie într-un dar
Așteaptă prichindeii se se culce
Și-n visul lor să ardă-un felinar,

3. Și celor mari și suferinzi ar vrea
Să le aducă în noapte alinare
Când viața lor ca plumbul e de grea
Și sacul lui e tot mai gol se pare.

Jingle bells

Dashing through the snow
In a one horse open sleigh
O'er the fields we go
Laughing all the way
Bells on bob tails ring
Making spirits bright
What fun it is to laugh and sing
A sleighing song tonight

R. Oh, jingle bells, jingle bells
Jingle all the way
Oh, what fun it is to ride
In a one horse open sleigh
Jingle bells, jingle bells
Jingle all the way
Oh, what fun it is to ride
In a one horse open sleigh

A day or two ago
I thought I'd take a ride
And soon Miss Fanny Bright
Was seated by my side
The horse was lean and lank
Misfortune seemed his lot
We got into a drifted bank
And then we got upsot

Deschide ușa creștine

Deschide usa creștine
Ca venim din nou la tine
Drumu-i lung si-am obosit
De departe am venit.

Si la Viflaeem am fost
Unde s-a nascut Hristos,
Si-am vazut pe a sa mama
Pe care Maria-o cheama.

Cum umbla din casa-n casa
Ca pe fiul ei sa nasca
Umbla-n sus si umbla-n jos
Ca sa nasca pe Hristos!!

Umbla-n jos si umbla-n sus
Ca sa nasca pe Iisus,
Mai tarziu gasi apoi
Un staul frumos de oi

Colind - În seara de Moș Ajun

1. In seara de Mos Ajun
Toti copiii se adun
Si asculta cu folos
Ce se spune de Hristos.

2. Magii steaua urmaresc
Mergand ca sa-L vada
Ingerii din cer privesc
Cantand imn de slava.

3. Asta-i seara lui Ajun
Florile dalbe, flori de mar
Maine-i ziua lui Craciun
Florile dalbe. Flori de măr

CRĂCIUNUL ȘI POVESTEA NAȘTERII LUI IISUS

Peste tot în lume, oamenii sărbătoresc Crăciunul. Această sărbătoare sfântă are loc de mai bine de 2000 de ani, cu propriile tradiții sau cu altele, împrumutate.

În urma cu 2000 de ani, Roma era un mare imperiu condus de Caesar Augustus iar Israelul era condus de regele Irod. Într-un mic sat din Nazaret, Israel, trăiau Iosif și Maria. Iosif era tâmplar și Maria era o tânără fată ce va deveni curând soția sa. Maria i-a povestit lui Iosif despre visul pe care l-a avut în care era vizitată de un înger Gabriel, care a anunțat-o că va da naștere unui copil, iar numele Lui va fi Iisus.

Vestea

Când Maria era însărcinată, împăratul a trimis veste în regat ca toate persoanele trebuiau înregistrate pentru o nouă taxă. De aceea trebuiau să se întoarcă în orașele de baștină. Maria și Iosif au plecat din Nazaret către Bethleem.

Maria, care purta copilul și era aproape de data nașterii, calarea un măgar în timp ce Iosif mergea lângă ea. Au călătorit multe zile, odihnindu-se doar pentru o noapte.

Când au ajuns la Betleem era noapte. Au căutat un loc de odihna, dar nu erau camere libere la han. Iosif i-a spus hangiuului ca soția sa este însărcinată, și acesta, făcându-i-se mila de ei, le-a spus ca exista niște peșteri pe dealurile din apropiere, unde pastorii stau cu vacile și oile.

Locul nașterii

Iosif și Maria au urcat dealurile și au găsit peșterile. Într-una din peșteri era amenajat un grajd. Iosif l-a curățat și a așternut pături din fân proaspăt. A doua zi, Maria a născut un prunc pe care l-a numit Isus, așa cum îi spusese îngerul.

Pastorii

Când s-a născut pruncul, o stea strălucitoare a răsărit deasupra Betleemului. În ținuturile din împrejurimi, păstorilor li s-a arătat un înger înconjurat de o lumină puternică. Pastorii s-au speriat și au încercat să fugă. “Nu va speriați”, le-a spus îngerul, “caci va aduc o mare bucurie. Pentru voi s-a născut în această zi în Bethlehem salvatorul nostru care este Domnul Isus Christos. Acesta este semnul vostru. Trebuie să îl găsiți pe prunc înfășa, într-un grajd.”

Deodată, cerul s-a umplut de îngeri spunând: “Slava Domnului în ceruri, Pace și Înțelegere între oameni pe pământ.”

La răsărit de Ierusalim trăiau trei regi (crai): Gaspar – regele Tarsusului, Melchior – liderul Arabiei și Baltazar – regele Etiopiei, iar când fiecare a văzut steaua strălucitoare deasupra Betleemului a plecat spre ea. Oamenii cred că cei trei Crai de la Răsărit au călătorit 12 zile după nașterea lui Iisus, călăuziți de steaua strălucitoare, și au ajuns în Betleem în cea de a 12-a noapte, cunoscută și sub numele de Epifania. Aflându-l pe Iisus în iesle, cei trei Crai i s-au închinat și i-au pus în fața daruri: aur, tămâie și mir. După o noapte petrecută în caverna s-au reîntors în propria țară să dea de veste de Nașterea Mântuitorului.

Botezul

Iisus a fost botezat în apele Iordanului de către Sf. Ion, la 30 de ani după naștere.

Deși Crăciunul sărbătorește ziua nașterii lui Iisus, totuși semnificația sa este mult mai profundă, simbolizând un adevăr profund al vieții spirituale. Iisus este personificarea Divinității, s-a născut în acele timpuri și a transformat viețile oamenilor. Le-a dat o turnură spirituală, începând o nouă eră pentru omenire.

OBICEIURI SI TRADITII DE CRACIUN

Crăciunul este sărbătoarea creștină ce se celebrează în data de 25 decembrie; ea mai este asociată și cu nașterea lui Iisus Hristos. Originile Crăciunului sunt diverse și diferă în funcție de cultură, religie, istorie și societate; în tradiția românească Crăciunul are origini păgâne, combinate mai apoi cu credințele creștine.

Tradițiile românești de Crăciun sunt asociate cu focul și lumina; aceste elemente se regăsesc de fapt în majoritatea țărilor din Europa; ele reprezintă speranța că zeul soare va găsi puterea să reînvie și să aducă primăvara cea bogată.

Semnificația bradului de Crăciun

Un simbol mult prea cunoscut este bradul de Crăciun. Acesta există în tradițiile românești cu mult înainte de era creștină; bradul este cel mai important arbore din obiceiurile românești. Bradul este prezent la cele mai importante evenimente din viața unui om: botezul, căsătoria și înmormântarea; bradul se consideră că aduce noroc, viață lungă, prosperitate și fertilitate, motiv pentru care oamenii își împodobesc casa cu crengi de brad.

În ziua de azi, toată lumea abia așteaptă să împodobească bradul; acest obicei are loc în ajunul Crăciunului sau în noaptea de Crăciun, când Moș Crăciun aduce pe lângă cadouri și bradul frumos împodobit cu globuri și beteală.

Colindatul

Un alt obicei cunoscut de toți este colindatul. Colindatul începe în data de 24 decembrie și poate să continue pentru 2 sau 3 zile; colindatul se face de obicei în grupuri, de copii, oameni maturi, bătrâni, doar fete, doar băieți, tineri căsătoriți etc, în funcție de zona etnografică. Colindele sunt reinterpretări ale unor ritualuri păgâne, dar care în timp au fost schimbate sau amestecate cu interpretări religioase.

Cu toate acestea, colindatul cu măști este un ritual strict păgân, ce amintește de ritualurile de vânătoare ale zeului Crăciun. Colindatul are loc în curtea celor ce primesc colindătorii, în casă sau sub fereastră; de asemenea colindatul are loc seara, noaptea sau chiar dimineața. Colindătorii sunt întotdeauna primiți în casă deoarece se spune că ei aduc sănătate și un an prosper; colindătorii sunt recompensați cu nuci, mere, colaci și mai nou BANI.

Obiceiuri și tradiții din Oltenia

În zona Olteniei tradițiile de Crăciun sunt strâns legate de ritualuri de purificare și de aflare a ursitului de către fetele nemăritate. În ajun are loc scormonitul în foc: toți membri familiei, indiferent de vârstă, dau cu joarda în foc și spun câteva versuri ce au menirea să protejeze gospodăria de boli și să aducă un an nou bogat și roditor. Câteodată sunt invitați și colindătorii să facă același lucru.

În ziua de Crăciun are loc un ritual al adunatului de gunoaie din curtea gospodăriei, pentru ca anul ce vine să aducă pui mulți. În fiecare gospodărie sunt pregătite “colinzile” – bețe de alun curățate de coajă; acestea sunt mai apoi trecute prin fum de pin. Femeia pregătește atâtea lumânări câte “colinzi” sunt și gătește un număr egal de colaci. Femeia bătrână din casă lua o “colindă”, o lumânare, un colac, nuci, mere, zahăr și bomboane și dădea de pomană unui membru al familiei, rostind numele unui mort. Apoi toată familia cina, iar cei mici plecau la colindat.

Colindătorii sunt conduși de un vătav sau vătrai; el intră primul în gospodăria omului și el are rolul de a scormoni în foc; vătraiul primește de la gazdă o cotovaică – coajă de dovleac, cu semințe de in, cânepă, porumb, grâu și dovleac, pe care vătavul le aruncă în toate colțurile gospodăriei pentru ca anul ce vine să fie bogat și roditor. Colindătorii primesc apoi covrigi, mere, pere, boabe fierte, colivă, țuică fiartă și vin.

În noaptea de Anul Nou, fetele nemăritate, legate la ochi, leagă o panglică pe al zecelea par din gard; a doua zi merg să vadă cum arată parul: dacă acesta e înalt și drept atunci viitorul lor soț va fi frumos; dacă parul este scorjit atunci bărbatul va fi urât; iar dacă parul este noduros atunci bărbatul va fi bogat.

Stănculețu Maria Cristina

IARNA

Diana Maria Moțatu

A sosit regina iarnă
În caleașca de cleștar
Și cu renumita-i faimă
Vopsește totul cu var

Moș Crăciun aduce-n dar
Brad frumos împodobit
Sărbătoarea vine iar,
Cu veșmântul innoit

Afară e frig și ger
Înăuntru-i cald și bine
Copiii privesc spre cer
După moșul ce nu vine.

Iarna vine. Iarna trece
Chiar dacă afară-i rece,
De esti împacat cu tine
În suflet e cald și bine.

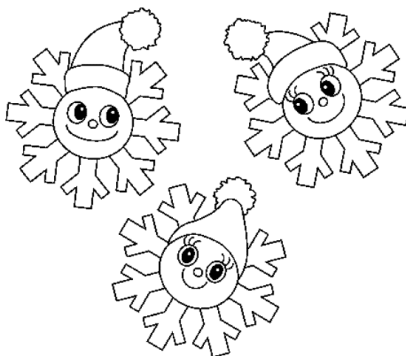
IARNA

Cepăreanu Bianca

În văzduhul pustiit
Frunzele s-au risipit,
Gerul iarăși m-a cuprins
Iarna din nou s-a aprins

Iarba toată s-a uscat
Frunzele s-au scuturat,
Iarna s-a înfuriat
Gerul greu a insistat.

Multe păsări au plecat
De iarnă s-au speriat
Totul e infigurat,
Copiii au înghețat.

E timpul să ne relaxăm lucrând ceva la abilități practice!

Crăiasa Zăpezii

MATERIALE :

- ** CARTON COLORAT
- ** ȘABLON CRĂIASA ZĂPEZII
- ** FULGI PERFORAȚI
- ** CREIOANE COLORATE
- ** FOARFECE
- ** LIPICI

Etape de lucru :

- ✂ se colorează Crăiasa Zăpezii
- ✂ se decupează și se lipește pe cartonul colorat
- ✂ se lipesc fulgii perforați pentru a completa rochia .

Dragi colegi, vă propunem o lectură plăcută și potrivită zilelor plictisitoare de iarnă:

Vizită

de I.L.Caragiale.

— Nu ți-am spus să nu te mai apropii de mașină când face cafea, că dacă te-
aprinzi, moare mama? Vrei să moară mama?

— Dar — întrerup eu — pentru cine ați poruncit cafea, madam. Popescu? M-
am dus de sf. Ion să fac o vizită doamnei Maria Popescu, o veche prietenă, ca s-o felicit
pentru onomastica unicului său fiu, Ionel Popescu, un copilăș foarte drăguț de vreo opt
anișori. N-am voit să merg cu mâna goală și i-am dus băiețelului o minge foarte mare
de cauciuc și foarte elastică. Atențiunea mea a făcut mare plăcere amicei mele și mai
ales copilului, pe care l-am găsit îmbrăcat ca maior de roșiori în uniformă de mare ținută.
După formalitățile de rigoare am început să convorbim despre vreme, despre sortii
agriculturii — d. Popescu tatăl este mare agricultor — despre criză ș.a.m.d.. Am
observat doamnei Popescu că în anul acesta nu se prea vede la plimbare, la teatru, la
petrecheri... Doamna mi-a răspuns că de la o vreme i se urăște chiar unei femei cu
petrecherile, mai ales când are copii.

— Să-ți spun drept, cât era Ionel mititel, mai mergea; acu, de când s-a făcut
băiat mare, trebuie să mă ocup eu de el; trebuie să-i fac educația. Și nu știți dv. bărbații
cât timp îi ia unei femei educația unui copil, mai ales când mama nu vrea să-l lase fără
educație!

Pe când doamna Popescu-mi expune părerile ei sănătoase în privința educației
copiilor, auzim dintr-o odaie de alături o voce răgușită de femeie bătrână:

— Uite, conică, Ionel nu s-astâmpără!

— Ionel! strigă madam Popescu; Ionel! vin' la mama!

Apoi, către mine încet:

— Nu știi ce ștregar se face... și deștept... Dar vocea de dincolo adaogă:

— Conică ! uite Ionel! vrea să-mi răstoarne mașina !... Astâmpără-te, că te arzi!

— Ionel! strigă iar madam Popescu; Ionel ! vin' la mama!

- Sări, conică! varsă spirtul! s-aprinde!

— Ionel! strigă iar mama, și se scoală repede să meargă după el. Dar pe când
vrea să iasă pe ușe, apare micul maior de roșiori cu sabia scoasă și-i oprește trecerea,
luând o poză foarte marțială. Mama ia pe maiorul în brațe și-l sărută...

— Pentru dumneata.

— Da de ce vă mai supărați?

— Da ce supărare!

Madam Popescu mai sărută o dată dulce pe maiorașul, îl scuipe, să nu-l deoache, și-l lasă jos. El a pus sabia în teacă, salută militărește și merge într-un colț al salonului unde, pe două mese, pe canapea, pe foteluri și pe jos, stau grămadite fel de fel de jucării. Dintre toate, maiorul alege o trâmbiță și o tobă. Atarnă toba de gât, suie pe un superb cal vânăt rotat, pune trâmbița la gură și, legănându-se călare, începe să bată toba cu o mână și să sufle-n trâmbiță. Madam Popescu îmi spune ceva; eu n-aud nimica. Îi răspund totuși că nu cred să mai ție mult gerul așa de aspru; ea n-aude nimica.

— Ionel! Ionel !! Ionel !!! Du-te dincolo, mamă; spargi urechile dumnealui! Nu e frumos, când sunt musafiri!

Iar eu, profitând de un moment când trâmbița și toba tac, adaog:

— Și pe urmă, d-ta ești roșior, în cavalerie.

— Maior! strigă mândrul militar.

— Tocmai! zic eu. La cavalerie nu e tobă; și maiorul nu cântă cu trâmbița; cu trâmbița cântă numai gradele inferioare; maiorul comandă și merge-n fruntea soldaților cu sabia scoasă.

Explicația mea prinde bine. Maiorul descalică, scoate de după gât toba, pe care o trânteste cât colo; asemenea și trâmbița. Apoi începe să comande:

— Înainte! marș!

Și cu sabia scoasă, începe să atace strașnic tot ce-ntâlnește-n cale. În momentul acesta, jupâneasa cea răgușită intră cu tava aducând dulceață și cafele. Cum o vede, maiorul se oprește o clipă, ca și cum ar vrea să se reculeagă fiind surprins de inamic. Clipa însă de reculegere trece ca o clipă, și maiorul, dând un răcnet suprem de asalt, se repede asupra inamicului. Inamicul dă un țipăt de desperare.

— Ține-l, conită, că mă dă jos cu tava!

Madam Popescu se repede să taie drumul maiorului, care, în furia atacului, nu mai vede nimic înaintea lui. Jupâneasa este salvată; dar madam Popescu, deoarece a avut imprudența să iasă din neutralitate și să intervie în război, primește în obraz, dedesubtul ochiului drept, o puternică lovitură de spadă.

— Vezi? vezi, dacă faci nebunii? era să-mi scoți ochiul... Ți-ar fi plăcut să mă omori? Sărută-mă, să-mi treacă și să te iert!

Maiorul sare de gâtul mamei și o sărută... Mamei îi trece; iar eu, după ce am luat dulceața, mă pregătesc să sorb din cafea...

— Nu vă supăra fumul de tutun? întreb eu pe madam Popescu.

— Vai de mine! la noi se fumează... Bărbatu-meu fumează... și... dumnealui... mi se pare că-i cam place.

Și zicând „dumnealui”, mama mi-arată râzând pe domnul maior.

— A! zic eu, și dumnealui?

— Da, da, dumnealui! să-l vezi ce caraghios e cu țigara-n gură, să te prăpădești de râs... ca un om mare...

— A! asta nu e bine, domnule maior, zic eu; tutunul este o otravă...

— Da tu de ce tragi? mă-nterupe maiorul lucrând cu lingura în cheseaua de dulceață...

— Ajunge, Ionel! destulă dulceață, mamă! iar te-apucă stomacul...

Maiorul ascultă, după ce mai ia încă vreo trei-patru lingurițe, apoi iese cu cheseaua în vestibul.

— Unde te duci? întreabă mama.

— Viu acu! răspunde Ionel.

După un moment, se-ntoarce cu cheseaua goală; o pune pe o masă, se apropie de mine, îmi ia de pe mescioară tabacherea cu țigarete regale, scoate una, o pune în gură și mă salută militărește, ca orice soldat care cere unui țivil să-i împrumute foc. Eu nu știu ce trebuie să fac. Mama, râzând, îmi face cu ochiul și mă-ndeamnă să servesc pe domnul maior. Întind țigaretă mea, militarul o aprinde pe a lui și, fumând, ca orice militar, se plimbă foarte grav de colo până colo. Eu nu-l pot admira îndestul, pe când mama îl scuipe, să nu-l deoache, și îmi zice:

— Scuipe-l, să nu mi-l deochi!

Maiorul și-a fumat țigaretă până la carton. Apoi se repede la mingea pe care i-am adus-o eu și-ncepe s-o trântescă. Mingea sare până la policandrul din tavanul salonului, unde turbură grozav liniștea ciucurilor de cristal.

— Ionel! astâmpără-te, mamă! Ai să spargi ceva... Vrei să mă superi? vrei să moară mama?

Dar maiorul s-a-ndârjit asupra ghiulelei săltătoare, care i-a scăpat din mână: o trânteste cu mult necaz de parchet. Eu aduc spre gură ceașca, dar, vorba francezului, *entre la coupe et les lèvres...* 4 mingea îmi zboară din mână ceașca, opărindu-mă cu cafeaua, care se varsă pe pantalonii mei de vizită, culoarea oului de rață.

— Ai văzut ce-ai făcut?... Nu ți-am spus să te-astâmperi... Vezi? ai supărat pe domnul!... alta dată n-o să-ți mai aducă nici o jucărie! Apoi, întorcându-se către mine, cu multă bunătate:

— Nu e nimic! iese... Cafeaua nu pătează! iese cu nițică apă caldă!... Dar n-apucă să termine, și deodată o văd schimbându-se la față ca de o adâncă groază. Apoi dă un țipăt și, ridicându-se de pe scaun:

— Ionel! mamă! ce ai?

Mă-ntorc și văz pe maiorul, alb ca varul, cu ochii pierduți și cu drăgălașa lui figură strâmbată. Mama se repede spre el, dar până să facă un pas, maiorul cade lat.

— Vai de mine! țipă mama. E rău copilului!... Ajutor! moare copilul!

Ridic pe maiorul, îi deschii repede mondirul la gât și la piept.

— Nu-i nimica! zic eu. Apă rece!

Îl stropesc bine, pe când mama pierdută își smulge părul.

— Vezi, domnule maior? îl întreb eu după ce-și mai vine în fire; vezi? Nu ți-am spus eu că tutunul nu e lucru bun? Al' dată să nu mai fumezi!

Am lăsat pe madam Popescu liniștită cu scumpul ei maior afară din orice stare alarmanță, și am ieșit. Mi-am pus șoșonii și paltonul și am plecat. Când am ajuns acasă, am înțeles de ce maiorul ieșise un moment cu cheseaua în vestibul — ca să-mi toarne dulceață în șoșoni.

- Ion Luca Caragiale
- Schițe

CREAȚII LITERARE

Gânduri de iarnă

Turbureanu Denisa, clasa aVI-a C

Când mă așteptam mai puțin, s-a întors în gândul meu albul imaculat al zăpezilor întinse sub bătaia lunii de oțel.

Fulgii s-au lăsat ușor îmbrăcând cu umbre minunea argintie a micului oraș acoperit de zăpadă. E frig, iar soarele își face loc printre norii ca cenușa și mai trimite câteva raze aurii, dar reci ca niște sulite de gheață. Pete mari de zăpadă acoperă orașul, copacii sunt stropiți cu lapte.

De acest minunat anotimp se bucură cel mai mult copiii care nu mai conținesc cu jocurile lor. Deși afară este foarte frig, ei aleargă fără noimă cu obrajii rumeni vrăjiți de jocuri și înspăimântați de părinții care i-ar putea chema acasă. Oamenii de zăpadă se zăresc printre nămeți cu siluete asemenea oamenilor adevărați, dacă mai punem și căciulile...

Iarna ne aduce și minunate sărbători. Moș Nicolae ne pune în ghetuțe dulciuri, portocale și nuielușe pentru cei năzdrăvani. Cel mai așteptat este Moș Crăciun care ne aduce în afară de daruri caldura familiei, bucuria revederii cu rudele și bunătatea în suflete.

Repede se va înnoi și anul, el ne va aduce focuri de artificii, petrecere și multă speranță.

Melancolie tomnatică

Tucureanu Elena, clasa a VI-a C

Domnița cu ochi de chihlimbar și par de aramă mi-a bătut timidă la geam. Am tresărit ... O frunză purtată de vântej plutea în derivă, se ridica în înălțimi, cădea brusc și iarăși se înalța nehotărâtă sau poate încăpățânată să rămână acolo sus. S-a izbit de fereastră, s-a mai răsucit și într-un final a căzut pe țesătura ruginie. De aici de la geam privești era minunată, razele blânde străpungeau copacii iar vântul unduia firele de iarbă, arbuștii și dezgolea copacii.

M-am hotărât să ies din bătrâna casă pentru câteva clipe, așa, doar să privesc întrebându-mă pentru a nu știu câta oară de câtă măiestrie a avut nevoie Creatorul, care an de an în mijloc de octombrie pictează în culori de poveste arborii, dealurile, câmpiile și viile să ne încante privirile și să ne ducă gândurile departe, departe.

Aleea îngustă, pietruită ce duce spre nukul bătrân știe atâtea întâmplări și atâtea povești de familie, zidurile vechi, ponosite mocnesc, gardul șubrezit şuieră încet în bătaia vântului. Toate au încremenit în timp. Aștept parcă să apară bunică bucuroasă că mă întâlnește, cu struguri în poială și nerăbdătoare să-i povestesc ce am mai făcut. Mi-e dor și de bunicul care ne privea doar și ne asculta fără nicio întrebare cu inima plină de mulțumire. Dar băncuța este acum goală...

Mă așez câteva clipe sub nuc să-i privesc imensitatea, Un vânticel ne mângâie ușor, răcoros aducând miresme amare. Trec minute în șir, ca într-o clipire și nu mă pot dezlipi din acest loc. Timpul a trecut aprig, a luat cu el o parte din noi, dar rădăcinile ... ele rămân prin noi.

Vom trăi cu speranța regăsirii și cu gândul la aceste tablouri tomnatice minunate. Vom îngriji copacul, vom vopsi bănuța și vom îngriji vița-de-vie, mărul, gutuiul și ele vor rodi iarăși toamna .

Magia pădurii toamna

Badea Giulia, Clasa a VI-a C

Într-o dimineață de septembrie am mers în pădurea din apropiere să admir măreția și frumusețea acestui anotimp, într-un loc tihnit.

M-au întâmpinat o lumină și un miros proaspăt... Stăteam pe covorul arămiu de frunze ce cădeau ofilite la pământ ca niște păsări neputincioase, cu aripile rănite, lăsând în urma lor parfumul fin al zilelor de vară . Soarele încearcă și el să iasă din ascunzătoarea lui și, arătându-se mărinimos întregii lumi mângâia duios copacii pe frunte apoi întreaga fire. Mă plimb domol pe poteca . Este liniște, nicio adiere nu se aude . Deodată, un foșnet sparge tăcerea . Ridic privirea . Din înalta coroană a stejarului s-a desprins o frunză. Avea culoarea palidă. Îi privesc liniștită zborul lin, până ce aceasta ajunge în palma mea . Câteva pete verzi ca doi ochișori mă priveau încrezători. O privesc o clipă atentă,și...mi se pare că-mi zâmbește. O ridic ușor, o ating cu buzele, apoi o las să-și doarmă somnul de veci. Dar dacă ai fi tu un semn de carte? Da. Am să te iau acasă și o să stai într-o carte de poezii! Frunza aceasta a fost o scrisoare care anunță anotimpul melancoliei, al roadelor bogate și al pictu-rilor desăvârșite.

Tu ești , toamnă, cea care te uiți la mine!

Te văd cum îți aduni

În poala rochiei tale florile.

Văd totul ... prin ceață

Câteva păsări întârziate

Și se grăbesc...

Aripile lor taie ceața și ploaia

Tu râzi,

Și hohotul tău se aude

Și munții încep să crape

Copacii se frâng,

Iar frunzele mor...

Și mor plângând...

PROIECTELE NOASTRE

Într-o frumoasă zi de noiembrie, elevii clasei I B au realizat împreună cu doamna învățătoare Cîrceanu Elena activitatea integrată “Bogățiile toamnei”. Competiția i-a motivat să realizeze lucruri utile, să își testeze calitățile de mici actori, să recite, să cânte și nu în ultimul rând să prezinte costumele „Carnavalului toamnei”

ATELIERELE LUI MOȘ CRACIUN

“ **Atelierele lui Moș Craciun** “ a fost o activitate transdisciplinară sub forma unui concurs desfășurată de către elevii clasei I B. Costumati potrivit temei au creat figurine, jucării, au răspuns la întrebările despre Nașterea Domnului Iisus Hristos, au citit și au vizionat imagini despre obiceiurile și tradițiile românești legate de sfintele sărbători.

BIBLIOGRAFIE:

1. Colinde de Crăciun, Editura ERC PRESS, 2005 ;
2. Brăduțul de Crăciun, Editura Crișan, 2014.